

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1

NEW YORK TIMES
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
VERLEIDING

Verleiding

erin watt

DE ROYALS
VERLEIDING

HOOFDSTUK 1

‘Ella, je moet bij de directeur komen,’ zegt mevrouw Weir voordat ik het wiskundelokaal kan binnenstappen.

Ik kijk op mijn horloge. ‘Ik ben niet eens te laat.’

Het is één minuut voor negen; mijn horloge staat altijd goed. Het is waarschijnlijk het duurste wat ik bezit. Mijn moeder zei dat het van mijn vader is geweest. Behalve zijn sperma is dat het enige wat hij heeft achtergelaten.

‘Nee, het gaat er niet om dat je te laat bent... deze keer.’ Haar normaal zo scherpe blik is zachter, en mijn ingewanden sturen een waarschuwing naar mijn suffe ochtendbrein. Mevrouw Weir is een keiharde, daarom mag ik haar graag. Ze behandelt ons alsof we hier echt zijn om wiskunde te leren in plaats van levenslessen over lief zijn voor elkaar en dat soort onzin. Dat ze me nu zo medelevend aankijkt, betekent dus dat me iets vervelends te wachten staat in het kantoor van de directeur.

‘Oké.’ Het is niet alsof ik iets anders kan zeggen. Ik knik naar haar en loop naar het kantoortje.

‘Ik mail je het huiswerk wel door!’ roept mevrouw Weir me na; ze denkt zeker dat ik niet meer naar de les zal komen. Maar

directeur Thompson kan me niets ergers aandoen dan wat ik allemaal al heb doorstaan.

Voordat ik in het derde jaar op George Washington High School terechtkwam, was ik alles wat belangrijk voor me was al kwijt. Zelfs als meneer Thompson heeft ontdekt dat ik eigenlijk niet in de juiste buurt woon om op GW te mogen zitten, kan ik liegen om tijd te rekken. En als ik toch naar een andere middelbare school moet, het ergste wat me vandaag zou kunnen overkomen, dan is dat ook niet zo'n ramp. Dan doe ik dat wel.

'Hoe gaat het, Darlene?'

De schoolsecretaresse met haar moederlijke kapsel kijkt amper op van het tijdschrift dat ze zit te lezen. 'Ga zitten, Ella. Meneer Thompson komt zo bij je.'

Yep, we tutoyeren elkaar, Darlene en ik. Eén maand op GW High, en nu al ben ik veel te vaak in dit kantoortje geweest, dankzij mijn nog steeds groeiende stapel telaatbriefjes. Maar dat krijg je wanneer je 's avonds werkt en nooit voor drie uur 's nachts je bed ziet.

Reikhalzend gluur ik door de geopende jaloezieën van meneer Thompsons kantoortje. Er zit iemand op de bezoekersstoel, maar ik zie alleen een gespannen kaaklijn en donkerbruin haar. Precies het tegenovergestelde van mij. Ik ben zo blond als maar kan, met blauwe ogen. Dankzij mijn spermadonor, volgens mijn moeder.

Thompson's bezoeker doet me denken aan de zakenlui van buiten de stad die mijn moeder vroeger vette fooien gaven als ze een avondje deed alsof ze hun vriendin was. Sommige kerels kicken daar nog meer op dan op seks. Dat heb ik van mijn moeder gehoord, natuurlijk. Zelf heb ik dat nog niet hoeven doen. En ik hoop dat het ook nooit hoeft; daarom heb ik een middelbare-schooldiploma nodig, zodat ik kan gaan studeren en een normaal leven kan leiden.

Sommige mensen dromen ervan om een wereldreis te maken, in een snelle auto te rijden of een groot huis te kopen. Ik? Ik wil een eigen appartementje, een volle koelkast en een vaste baan, het liefst een doodsaaie.

De twee mannen blijven maar in gesprek. Na een kwartier zitten ze nog steeds met elkaar te kletsen.

‘Eh, Darlene? Ik heb nu eigenlijk wiskunde. Is het goed als ik terugkom wanneer meneer Thompson tijd voor me heeft?’ Ik probeer het zo aardig mogelijk te vragen, maar aangezien ik al jaren niet meer echt volwassenen om me heen heb – mijn onberekenbare, lieve moeder tel ik niet mee – kost het me moeite om me zo onderdanig op te stellen als volwassenen graag zien van iemand die nog niet oud genoeg is om te mogen drinken.

‘Nee, Ella. Meneer Thompson komt er zo aan.’

Deze keer heeft ze gelijk, want de deur gaat open en de directeur stapt naar buiten. Meneer Thompson is ongeveer een meter vijfenzeventig lang en ziet eruit alsof hij zelf pas vorig jaar eind-examen heeft gedaan. Toch krijgt hij het voor elkaar om gezag uit te stralen.

Hij wenkt me. ‘Juffrouw Harper, kom binnen.’

Binnen? Terwijl Don Juan daar nog zit?

‘Er is al iemand in uw kantoor,’ zeg ik totaal overbodig. Ik vind dit superverdacht en alles in me zegt dat ik moet maken dat ik wegkom. Maar als ik ervandoor ga, geef ik het leven op dat ik maandenlang zorgvuldig heb voorbereid.

Thompson kijkt achterom naar Don Juan, die opstaat uit zijn stoel en met zijn grote hand naar me zwaait. ‘Ja, nou, hij is de reden dat je hier bent. Kom binnen, alsjeblieft.’

Tegen beter weten in stap ik langs meneer Thompson naar binnen en ik blijf vlak achter de drempel staan. Thompson sluit de deur en draait de jaloezieën voor zijn raam dicht. Nu word ik pas echt zenuwachtig.

‘Juffrouw Harper, ga zitten.’ Thompson gebaart naar de stoel waar Don Juan net uit is opgestaan.

Ik sla mijn armen over elkaar en kijk hen allebei opstandig aan. No way dat ik ga zitten.

Thompson zucht en neemt achter zijn bureau plaats, wetend dat dit een verloren zaak is. Dat maakt dat ik me nog ongemakkelijker voel, want als hij dit gevecht opgeeft, komt er dus een nog zwaardere strijd.

Hij pakt een stapeltje papier van zijn bureau. ‘Ella Harper, dit is Callum Royal.’ Hij zwijgt even, alsof die naam me iets zou moeten zeggen.

Intussen staart Royal naar mij alsof hij nog nooit een meisje heeft gezien. Ik besef dat mijn borsten tegen elkaar aan worden gedrukt door mijn over elkaar geslagen armen en dus laat ik mijn handen langs mijn lichaam zakken, waar ze onbeholpen blijven bungelen.

‘Aangenaam kennis te maken, meneer Royal.’ Het is voor iedereen in de kamer zonneklaar dat ik het tegenovergestelde denk.

Mijn stem rukt hem uit zijn hypnose. Hij stapt naar voren, en voor ik het weet heeft hij mijn rechterhand gepakt en tussen de zijne geklemd.

‘God, je lijkt als twee druppels water op hem.’ Hij fluistert het, zodat alleen ik hem kan verstaan. Dan, alsof hij zich ineens weer herinnert waar hij is, schudt hij me de hand. ‘Zeg maar Callum.’

Hij praat op een rare toon. Alsof hij de woorden bijna niet naar buiten krijgt. Ik trek mijn hand terug, wat best wat kracht kost, want die engerd wil niet loslaten. Pas als meneer Thompson zijn keel schraapt, laat Royal mijn hand los.

‘Waar slaat dit allemaal op?’ vraag ik kwaad. Als zeventienjarige in een kamer met volwassenen zou ik eigenlijk een andere toon moeten aanslaan, maar niemand vertrekt een spier.

Meneer Thompson haalt opgelaten zijn hand door zijn haar.

‘Ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen, dus ik zeg het maar gewoon. Meneer Royal vertelt me net dat allebei je ouders overleden zijn en dat hij nu je voogd is.’

Ik aarzel. Heel even maar. Net lang genoeg om de shock te laten omslaan in verontwaardiging. ‘Bullshit!’ Ik roep het al voordat ik mezelf kan tegenhouden. ‘Mijn moeder heeft me hier op school ingeschreven. Haar handtekening staat op de registratieformulieren.’

Mijn hart gaat als een dolle tekeer, want eigenlijk is het mijn handtekening. Ik heb mijn moeders handtekening vervalst om controle over mijn eigen leven te houden. Ook al ben ik dan nog minderjarig, ik moet al sinds mijn vijftiende de volwassene in ons gezin zijn.

Ik ben blij dat meneer Thompson niets van mijn taalgebruik zegt. ‘Volgens deze documenten spreekt meneer Royal de waarheid.’ Hij wappert met de papieren in zijn hand.

‘O ja? Nou, hij liegt. Ik heb die vent nog nooit gezien, en als u me met hem meestuurt, staat er straks een artikel in de krant over een meisje van GW dat in de seksindustrie is verdwenen.’

‘Je hebt gelijk, we kennen elkaar nog niet,’ zegt Royal. ‘Maar dat verandert niets aan de realiteit.’

‘Laat eens zien.’ Ik spring naar Thompsons bureau toe en ruk de papieren uit zijn hand. Mijn blik schiet over de pagina’s zonder echt te lezen wat er staat. Woorden springen eruit – *voogd* en *overleden* en *nalaten* – maar ze zeggen me niets. Callum Royal blijft een vreemde, punt uit.

‘Als je moeder hierheen kan komen, kunnen we alles misschien ophelderen,’ stelt meneer Thompson voor.

‘Ja, Ella, laat je moeder hierheen komen, dan trek ik me terug.’ Royals stem is zacht, maar ik hoor het staal erin. Hij weet iets.

Ik richt me weer op de directeur, want hij is hier de zwakke schakel. ‘Dit zou ik zelf ook zo kunnen maken in het computer-

lokaal. Ik zou er niet eens Photoshop voor nodig hebben.’ Ik smijt het stapeltje papier voor hem neer. Ik zie de twijfel in zijn ogen verschijnen, dus zet ik door. ‘Ik moet terug naar de les. Het semester is pas net begonnen en ik wil niet achteropraken.’

Hij likt onzeker over zijn lippen en ik blijf hem met alle overtuiging die ik in me heb aanstaren. Ik heb geen vader. Ik heb al helemaal geen voogd. Als ik die wel had, waar was die zak dan toen mijn moeder elk dubbeltje moest omdraaien, toen ze helse pijnen leed door haar kanker, toen ze huilend in haar bed in het hospice lag omdat ze mij niet alleen wilde achterlaten? Waar was hij tóén?

Thompson zucht. ‘Oké, Ella, ga jij maar terug naar je les. Het is duidelijk dat meneer Royal en ik nog wat te bespreken hebben.’

Royal protesteert. ‘Die papieren zijn in orde. U kent mij, en u kent mijn familie. Ik zou u dit niet voorleggen als het niet de waarheid was. Waarom zou ik dat doen?’

‘Er zijn een heleboel viezeriken op de wereld,’ zeg ik bits. ‘Die hebben allerlei redenen om verhaaltjes te verzinnen.’

Thompson wappert met zijn hand. ‘Zo is het genoeg, Ella. Meneer Royal, dit is een verrassing voor ons allemaal. Als we eenmaal contact hebben opgenomen met Ella’s moeder, kunnen we dit ongetwijfeld ophelderen.’

Royal is niet blij met het uitstel en begint weer aan te voeren dat hij zo belangrijk is en dat Royals nooit liegen. Nog even en hij pakt er een bijbel bij om op te zweren.

Terwijl die twee kibbelen, glip ik het kantoor uit. ‘Ik ga even naar het toilet, Darlene,’ lieg ik. ‘En daarna ga ik terug naar mijn lokaal.’

Ze trapt erin. ‘Neem de tijd. Ik zal het je lerares laten weten.’

Ik ga niet naar het toilet. Ik ga niet terug naar het lokaal. Ik ren naar de bushalte en neem de bus naar het eindpunt.

Vanaf die halte is het nog een halfuur lopen naar het flatje dat ik voor een schamele vijfhonderd dollar per maand huur. Ik heb één slaapkamer, een piepklein badkamertje en een woonkamer met een keukentje waar het naar schimmel stinkt. Maar het is goedkoop, de huisbazin is bereid de huur contant aan te pakken en heeft me niet nagetrokken.

Ik weet niet wie Callum Royal is, maar ik weet wel dat zijn aanwezigheid in Kirkwood heel slecht nieuws betekent. Die juridische papieren waren niet gefotoshopt. Ze waren echt. Maar ik ben niet van plan mijn leven in handen te leggen van een of andere vreemde vent die uit het niets is opgedoken.

Mijn leven is van míj. Ik leef het. Ik bepaal wat er gebeurt.

Thuis haal ik voor honderden dollars aan schoolboeken uit mijn rugzak en vul hem met kleren, toiletartikelen en mijn laatste spaargeld: duizend dollar. Shit. Ik heb snel geld nodig om de stad uit te komen. Ik ben bijna blut. Het heeft me inclusief buskaartjes, twee maanden huur vooruit en de borg tweeduizend dollar gekost om hierheen te verhuizen. Hoe klote het ook is dat ik dat geld niet terug zal krijgen, het is me duidelijk dat ik hier niet kan blijven.

Ik moet alweer vluchten. Zo gaat het al mijn hele leven. Mam en ik waren altijd op de vlucht; voor haar vriendjes, haar viezeriken van bazen, de sociale dienst, armoede. Het hospice is de enige plek waar we langere tijd zijn gebleven, en dat was omdat ze toen stervende was. Soms denk ik dat het universum heeft besloten dat ik niet gelukkig mag zijn.

Ik ga op de rand van mijn bed zitten en doe mijn best om niet te huilen van frustratie en woede en ja, oké, zelfs angst. Na vijf minuten van zelfmedelijden pak ik mijn telefoon. Het universum kan m'n rug op.

‘Hé, George, ik heb nog eens nagedacht over je aanbod om bij Daddy G’s te komen werken,’ zeg ik wanneer er een man opneemt. ‘Ik wil het toch wel doen.’

Ik werk al een tijdje als paaldanseres bij Miss Candy's, een kleine club waar ik strip tot op een string en tepelplakkers. Het verdient goed, maar niet geweldig. George vraagt al een paar weken of ik niet wil overstappen naar Daddy G's, waar de vrouwen helemaal naakt gaan. Ik heb de boot afgehouden, omdat ik er de noodzaak niet van inzag. Nu wel.

Ik ben gezegend met het lichaam van mijn moeder. Lange benen. Smalle taille. Ik heb geen spectaculaire E-cup, maar George zegt dat hij mijn flinke cup B mooi vindt, omdat die de illusie van jeugd uitstraalt. Mijn jeugdigheid is geen illusie, maar volgens mijn ID ben ik vierendertig en heet ik geen Ella Harper, maar Margaret Harper. Mijn overleden moeder. Supercreepy als je erover nadenkt, dus dat doe ik liever niet.

Er zijn niet veel parttimebaantjes waarmee je als zeventienjarige genoeg kunt verdienen om de rekeningen te betalen. Geen van die baantjes is legaal. Drugs vervoeren. Prostitutie. Strippen. Ik heb voor dat laatste gekozen.

'Verdomd, meid, dat is uitstekend nieuws!' kraait George. 'Ik heb vanavond nog een plekje. Je mag als derde op. Trek het katholiekeschoolmeisjesuniform aan. Dat zullen de jongens prachtig vinden.'

'Hoeveel voor vanavond?'

'Hoeveel wat?'

'Geld, George. Hoeveel geld?'

'Vijfhonderd, plus alle fooien die je krijgt. Als je ook nog lapdances wilt doen, geef ik je daarvoor honderd per keer.'

Shit. Ik zou vanavond met gemak duizend dollar kunnen verdienen. Ik zet al mijn ongerustheid en opgelatenheid van me af. Dit is niet het moment voor een innerlijke discussie over moraal. Ik heb geld nodig, en strippen is voor mij een van de veiligste manieren om eraan te komen.

'Ik zal er zijn. Boek er zo veel voor me als je kunt.'

Lees verder in *Verleiding*.

Voor Margo, die net zo enthousiast was over dit project als wij.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals. Paper Princess*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2016 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4314 4 (e-book 978 90 261 4315 1)

NUR 284